

det er en meget haard Beskyldning og en meget haard Sigtelse. Man kunde ganske vist ræsonnere som saa, om det, naar det er Tilfældet, ikke var bedre, at jeg tog mit Ændringsforslag tilbage, og at man saa tog Spørgsmaalet om Steins Laboratorium op til Undersøgelse inden tredie Behandling, saa vi kunde faa en samlet Overvejelse af disse Forhold. Det tror jeg imidlertid ikke er rigtigt; da Spørgsmaalet nu er rejst, er det bedst at faa en Afgørelse og en Afstemning fra Folketingets Side, og saa tror jeg nok, vi kan love, at Klagen over Steins Laboratorium skal blive taget til Følge, og at dette Spørgsmaal skal blive undersøgt. Jeg haaber i alt Fald paa Ministerens Bistand til, at dette Spørgsmaal kan blive undersøgt og oplyst inden tredie Behandling, og hvis det forholder sig saaledes, som Dr. Hindhede giver det Udseende af, er der en Mulighed for, at vi ved at spare ogsaa paa denne Bevilling kan spare andre 10 000 Kr., og saa har vi tjent 20 000 Kr. i alt.

Rode: Den Tale, vi nylig hørte, hvilede paa en fuldkommen Misforstaaelse af, hvad det overhovedet er, denne Sag drejer sig om, og det er derfor rigtigt at knytte nogle Bemærkninger til den, idet jeg i øvrigt skal henvise til den Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen fremsatte i Gaar som Ordfører for 7 Medlemmer af Finansudvalget. Jeg skal forudskikke den Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard, at Sagen simpelt hen ligger saaledes, at man paa et vist Tidspunkt i Anerkendelse af Betydningen af Dr. Hindhedes Undersøgelser af Ernærings-spørgsmaal har besluttet at stille ham saaledes, at han kunde drive disse videnskabelige Undersøgelser, og stillet Bevillinger dertil til hans Raadighed. Disse Bevillinger var paa Statsregnskabet 1922—23 naaet til et Beløb af 38 200 Kr., hvoraf dog kun 35 500 Kr. er blevet brugt, hvoraf det kan ses, at Dr. Hindhede paa ingen Maade søger at udnytte til sidste Øre, hvad der i saa Henseende er stillet til Disposition. Paa Finansloven 1923—24 var der foreslaaet 35 400 Kr. Inden Finanslovforslaget for 1924—25 blev udarbejdet, opfordrede Justitsministeren Dr. Hindhede til at indsende et Budget for Undersøgelserne med en Assistent mindre, idet Justitsministeren ønskede, at ogsaa dette Omraadé skulde undergives visse Beparelser. Dr. Hindhede gjorde, idet han selvfølgelig efterkom den af Justitsministeren stillede Opfordring, Rede for, hvorfor han fandt det betænkeligt

at blive afskaaret fra at have en særlig Kemiker som Assistent ved sine Undersøgelser; men opstillede derefter Budgettet som forlangt. Dette sidste Budget forelagde derefter Ministeren, saaledes at Udgiften nedbragtes fra 35 400 til ca. 29 000 Kr. Jeg vil herom gerne sige, at jeg vilde have ønsket, at Justitsministeren ikke havde fremsat Forslag om Formindskelse med en Assistent til disse Undersøgelser, idet jeg tror, det vilde være ønskeligt, om en kemisk Assistent stadig kunde være til Disposition ved dem. Ministeren har imidlertid fastholdt sit Standpunkt og gjort andre Betragtninger gældende, og i Finansudvalget har man derefter stillet sig paa det Standpunkt, som Justitsministeren har fastholdt, at Laboratorievirksomheden skal fortsættes, Undersøgelserne drives paa Grundlag af to Assistentter. Herom er der altsaa ingen Dissens i dette høje Ting mellem Justitsministeren og Udvalgets Medlemmer, hverken dem, der ønsker at støtte Ministeren i Almindelighed i hans Forslag, eller dem, der havde ønsket, at han havde indtaget en anden Stilling. Men under Behandlingen af Sagen har Dr. Hindhede fremført Ønskeligheden af, at der i alt Fald stilledes 1 000 Kr. yderligere til hans Raadighed, saaledes at han derigennem kunde blive sat i Stand til at yde en af sine Assistentter et ekstra Tillæg, der ikke vilde have samme Karakter som det paa Finansloven fastsatte Honorar, men som vilde være til Raadighed, og som skulde benyttes til at forbedre denne Assistentts Kaar. Hvem det er, er jo klart for alle, det er den af Assistentterne, der personlig yder sit Legeme som Indsats i disse Undersøgelser.

Det er dette Forslag, som er optaget af syv Medlemmer, og som vi meget indtrængende anbefaler til det høje Ting, baade fordi selve disse Undersøgelser Værdi forekommer os at være meget stor, og fordi den Betragtning, Dr. Hindhede har fremført som Grund for at sætte ham i Stand til at yde dette Vederlag, forekommer os fuldt ud berettiget. Jeg skal herom henvise til en Udtalelse af Professor ved Universitetet, Dr. med. Oluf Thomsen, der har udtalt sig om denne Assistentts Arbejde. Jeg skal, for ikke at trætte, kun bede om Tilladelse til at oplæse nogle faa Slutningslinier af, hvad Professor Thomsen siger: „For Dr. Hindhede har han“ — det er altsaa denne Assistent — „været en enestaaende Hjælper, og selv om maaske ikke alle altid kan være enige med Dr. Hindhedes Ideer, i alt Fald ikke i deres yderste Konsekvenser,